

Про князя Олега

Нестор Літописець

І жив Олег в мирі з усіма землянами, княжачи в Києві. І прийшла осінь, і згадав Олег коня свого, якого тримав здавна у стайні, вирішивши ніколи не сідати на нього. Питав-бо колись волхвів і віщунів: "Од чого мені доведеться померти?" І сказав йому один віщун: "Княже! Кінь, якого ти любиш і їздиш на ньому, — від нього тобі й померти!" Олег же, взявши це собі до тямки, каже: "Ніколи не сяду на нього і більше не гляну".

І звелів годувати його, і не приводити його до себе. І перебув декілька років, не бачивши його, аж поки й на греки не пішов.

А повернувшись до Києва і проживши чотири роки, на п'яте літо він спом'янув коня, що від нього, як віщували волхви, мав померти. І, покликавши старшого над конюхами, запитав: "Де кінь мій, якого я поставив був годувати і берегти його?" А той каже: "Помер". Олег же посміявся і докорив віщунів, кажучи: "Невірно ото говорять волхви і все те неправда є: кінь помер, а я живий". І наказав він осідлати коня: "Хай-но погляну на кості його". І прибув він на місце, де лежали його кості голі і череп голий, спішився і, посміявшись, сказав: "Чи не від цього черепа смерть мені приймати?" І ступив він ногою на череп, і, з'явившись із черепа, змія вкусила його в ногу. І з того він розхворівся і помер. І плакали по ньому всі люди плачем великим, і понесли, і поховали його на горі, яка зветься Щекавицею. Є ж і досі могила його, зветься могилою Олеговою. А було всього його княжіння тридцять три роки.